

Un nor de fluturi se înălță în lumina soarelui; briza îi împrăștie pe cerul de vară și o sută de mii de fețe tinere, lumenate de uimire, se ridică ca să îi urmărească plutind deasupra capetelor.

În primele rânduri ale numerosului public stătea o fată, o Tânără pe care o pândeau de zece zile. Ca un vânător care își studiază prada, ajunsese să-i cunoască, cu o anume intimitate, fiecare gest și mișcare, întoarcerea și ridicarea capului atunci când ceva îi atragea atenția, felul în care îl apleca pentru a asculta, sau îl smucea într-o parte, supărată ori nerăbdătoare. Acum, într-o nouă atitudine, fata își înălță chipul spre minunatul nor de insecte înaripate și, chiar și de la această distanță, el îi putu vedea sclipirea dinților, iar buzele îi formară un „O“ delicat și roz de uimire.

Pe scena înaltă de deasupra ei, silueta îmbrăcată în cămașă albă de satin ridică o altă cutie și, râzând, scutură din ea o izbucnire proaspătă de fâlfâieri de aripi. Galbene și albe, și irizate se înălță în aer, iar multimea icni și se auzi un nou „ooooh“.

Unul dintre fluturi se răsuci și plonjă și, deși sute de mâini se agitară ca să îl prindă, se abătu din calea lor și se feri pentru a ateriza în cele din urmă pe față ridicată în sus a fetei. În ciuda vuietului mulțimii, îi auzi râsetul fericit și se trezi că zâmbește, simțind simpatie pentru ea.

Duse mâna la frunte unde fluturele se aşezase și îl luă cu blândețe, aproape reverențios, în căușul palmelor. Pentru o clipă îl ținu aproape de față, cercetându-l cu ochii de un albastru indigo pe care ajunse să îi cunoască atât de bine. Expresia îi deveni dintr-o dată gânditoare și buzele i se mișcară în timp ce îi săptă ceva, dar nu reuși să audă cuvintele.

Tristețea ei începuse să se risipească și buzele accele minunate zâmbiră din nou în timp ce se ridică pe vârfuri, ținând ambele mâini deasupra capului. Fluturele ezită, se cocoță pe buricele degetelor întinse și dădu încet din aripi pe punctul de a zbura, iar el îi auzi vocea.

– Zboară! Zboară pentru mine!

Cei din jurul ei preluără îndemnul.

– Zboară! Zboară pentru pace!

Pentru o clipă femeia eclipsă luminile rampei și toti ochii se îndreptară asupra ei, și nu asupra siluetei extravagante aflate în centrul scenei.

Era înaltă și mlădiaosă, cu membrele goale bronzate și plesnind de sănătate. Purta fusta atât de scurtă, după moda zilei, încât atunci când întinse brațele, tivul se ridică într-o spumă de dantelă albă deasupra pliurilor rotunde unde fesele ei mici și obraznice se împreunau cu coapsele.

Preț de o clipă, stând astfel în echilibru, păru să personifice propria generație, sălbatică și liberă, și înfierbântată, iar bărbatul simți acordul instantaneu al spiritelor tuturor celor care o priveau. Până și omul de pe scenă se aplecă să o vadă mai bine, iar buzele lui, groase și livide de parcă fuseseră înțepate de albine, se desfăcură într-un zâmbet în timp ce strigă:

– Pace!

Vocea lui se intensifică de o mie de ori prin amplificatoarele mari amplasate de fiecare parte a scenei.

Fluturele își luă zborul, iar fata își apăsa degetele pe buze și trimise o bezea largă în urma lui, în timp ce el pluti tot mai sus și se pierdu în norul de insecte.

Fata se lăsa jos în iarbă și cei așezăți în jurul ei întinseră brațele ca să o atingă și să o îmbrățișeze.

Pe scenă, Mick Jagger își desfăcu larg brațele, cerând liniște. Când zgomotele se potoliă, vorbi la microfon. Distorsionată de boxe, vocea lui era neclară și incoerentă, iar accentul atât de pronunțat, încât privitorii abia înțeleseră tributul mormăit pe care îl aducea unui membru al trupei sale, care cu câteva zile mai înainte se înecase în piscină în timpul unei petreceri monstruoase de weekend.

Se zvonea că, atunci când intrase în apă, victima se afla aproape în comă din cauza drogurilor. Era o moarte de erou, căci ne aflăm în epoca excesului de droguri și de sex, de marijuna și opium, epoca supradozei.

Jagger își încheie micul discurs. Nu fusese suficient de scurt ca să nu plăcătă dispoziția efervescentă a mulțimii. Chitarele electrice răsunăру într-un acord, iar Jagger se aruncă în *Honky Tonk Women* cu fiecare fibră a ființei sale. În câteva secunde o sută de mii de inimi bătură laolaltă cu a lui, o sută de mii de trupuri se legănăru și pulsă la unison și două sute de mii de brațe se ridică, legănându-se ca un lan de grâu în vânt.

Muzica era cosmică, brutală ca un atac de artillerie; dure-roasă pentru ureche, străpungea craniul și părea să amortească și să zdroească creierul. Treptat, aduse audiența într-o frenzie nepăsătoare, transformă mulțimea într-un singur organism, ca o gigantică amibă ce pulsa și se unduia în acul reproducerii, cuprinsă de o pasiune sexuală frenetică; din ea se ridică un iz de praf și transpirație, miroslul greșos de fum de cannabis și mosc atotputernic al trupurilor tinere excitate fizic.

Privitorul era singur în mijlocul mulțimii, izolat și detașat, insensibil la izbucnirile de sunet care treceau peste el. Cercetă fata, așteptându-și momentul.

Fata se legăna după ritmul preistoric, dar cu o grație unică ce o facea să fie aparte. Părul ei, strâns deasupra capului, arunca fulgere de rubin în strălucirea soarelui, și zulufi bogăți coborau

în inele fumurii îmbrățișând linia elegantă a gâtului și a capului, ca o lalea pe tulpina ei.

Chiar dedesubtul scenei fusese separată o zonă cu un gard scund de picheți, o mică enclavă pentru câțiva privilegiați. Marianne Faithfull, într-un caftan vaporos, dar în picioarele goale, stătea acolo cu celelalte neveste și fani fideli ai trupei. Era de o frumusețe distanță și eterică. Ochii ei păreau visători și absenți ca ai unui nevăzător, iar mișcările lente și somnolente. Copiii se înghesuiau la picioarele ei, păziți și protejați de o falangă a Îngerilor Iadului.

Cu căștile negre de oțel ale Wehrmacht-ului, lanțurile și crucele naziste de fier, părul de pe piept ieșind de sub fașiile de piele neagră presărate cu ținte de metal argintiu, cizme de motociclist cu vârfuri de fier, brațele acoperite de tatuaje, stăteau țintuiți în posturi amenințătoare, cu mâinile în șolduri, cu bastoane de polițist la centuri, iar pumnii strânși erau îngreunați de inele de oțel ascuțite. Supravegheau multimea cu priviri insolente, urmărind problemele, sperând să apară probleme.

Muzica bubui mai departe, o oră, apoi alta, iar miroslul multimii se asemăna cu cel al unui animal ținut în cușcă, fiindcă unii oameni din public, bărbați și femei deopotrivă, nedorind să piardă nici un moment, urinaseră pe locul în care stăteau.

Privitorul era dezgustat de decadență, de abandonul sălbatic și de lipsa vulgară, generalizată de inhibiții. Ofensa toate lucrurile în care crezuse. Ochii îl usturau, de parcă îi intrase nisip în ei, iar capul îl durea, zvâcindu-i în ritmul chitarelor. Era timpul să plece. Încă o zi irosită, încă o zi petrecută în aşteptarea unei ocazii care nu mai apărea. În orice caz, era un vânător cu răbdarea unui prădător. Vor mai fi și alte zile. Nu se grăbea. Momentul trebuia să fie foarte potrivit pentru scopul său.

Începu să se miște, croindu-și drum peste movila mică pe care sătuse, prin multimea densă de trupuri. Se aflau într-o transă atât de profundă, încât nu păreau să îl vadă sau să simtă cum trece pe lângă ei.

Aruncă o privire în urmă, iar ochii i se îngustară când văzu că fata vorbește cu băiatul de lângă ea, zâmbește și scutură din cap în semn de răspuns la replica lui, apoi se ridică în picioare. Își înțelege că ea își croiască drum prin multime, pășind peste rândurile așezate, sprijinindu-se pe câte un umăr în timp ce trecea, zâmbind de parcă ar fi dorit să se scuze.

Privitorul schimbă direcția, coborând pantă lină ca să îi iașă în cale, instinctul lui de vânător spunându-i că sosise fără veste momentul pe care îl așteptase.

În spatele scenei se aflau camionetele televiziunii, șiruri după șiruri, fiecare înaltă cât un autobuz cu două etaje, parcate atât de aproape încât între ele nu mai rămăseseră decât vreo cățiva centimetri.

Fata porni înapoi, ocolind gardul scund de picheți, croindu-și drum pe lângă o latură a scenei, în strădania de a ieși din multime. Aglomerația era atât de mare, încât îi zădărniccea orice progres, iar el îi observă expresia desperată în timp ce privea în jur, prin să în presa de trupuri.

Dintronodată se întoarse direct spre gard, forță drumul și cu o mișcare atletică sări peste el și o luă la fugă prin spațiul îngust dintre două camioane. Unul dintre Îngerii Iadului o zări disperat în zona interzisă, strigă la ea și porni pe urmele ei, aplecându-și umerii ca să încapă în pasajul strâmt pe unde disperuse fata. Când se întoarse, urmăritorul avea un rânjet răutăios pe față.

Privitorului îi luă aproape două minute ca să își croiască drum până la locul unde fata sărise peste gard. Cineva întinsese brațul ca să îl opreasă, dar el împinse mâna la o parte, sări și el și porni pe intervalul dintre laturile înalte de oțel ale camioanelor parcate.

Își făcu loc întorcându-se într-o parte, pasajul fiind prea îngust ca să încapă cu umerii săi lași, și ajunsese în dreptul portierei cabinelor șoferului când auzi tipetele înăbușite de protest chiar în fața lui. Zgomotul îi dădu un imbold și, după ce ocoli-

cabina, se opri o clipă ca să înțeleagă ce se întâmpla chiar în fața lui.

Îngerul Iadului o prisese pe fată, iar acum o țintuise de aripa din față a camionului. Îl răscuse la spate unul din brațe, aproape la nivelul umerilor ei. Fata opunea rezistență, dar bărbatul o împinse în spate spre aripa de oțel cu șoldurile lui și centura de metal. Se aplecă peste ea și încercă să îi acopere gura cu a lui. Spinarea fetei era arcuită și își roti capul cu violență într-o parte și în cealaltă ca să îi evite gura. Bărbatul râse, scoase limba și se apropiie amenințător de ea, încercând să i-o bagă cu forță în gură.

Cu mâna dreaptă îi ridicase fustița până la brâu, iar degetele păroase, pătate cu ulei de motor, se înclăstaseră pe elasticul chiloților de dantelă. Fata îl împingea și îl zgâria cu mâna liberă, dar omul își aplecă umărul astfel încât să nu îi poată ajunge cu unghiile la față, iar loviturile ei căzură pe pielea neagră cu ținte a hainei și pe umerii lații acoperiți cu mușchi și grăsimi.

Râsul Îngerului era gros și gutural, iar dantela chiloților se rupse cu un părâit atunci când trase de ea peste șolduri și în jos, pe coapsele bronzate și fine.

Privitorul păși înainte și atinse umărul Îngerului, iar bărbatul încremeni și își răscuță capul. Ochii îi erau încefășați, dar se lăpeziră imediat și împinse fata într-o parte cu atâta răutate, încât aceasta căzu pe iarba bătătorită dintre camioane. Îngerul duse mâna la bastonul de la șold.

Privitorul întinse mâna și îl atinse din nou, sub ureche, chiar sub marginea căștii de oțel. Apăsa cu două degete, iar Îngerul îngheță și încremeni. Membrele îi deveniră rigide, din gât scoase un sunet glotal, întregul trup i se convulsiona și căzu într-o parte, ca un epileptic, tresăring și zvâcnind spasmodic. Fata stătea în genunchi, adunându-și lenjeria sfâșiată și privind cu fascinație și oroare. Privitorul păși peste Îngerul căzut și o ridică în picioare aparent fără nici un efort.

— Vino, spuse el cu blândețe. Înainte ca prietenii lui să ajungă aici.

O luă de mâna și porni, iar fata îl urmă ascultătoare ca un copil.

Dincolo de camioanele parcate se afla un labirint de alei înguste care deschideau drum printre tufișurile de rododendroni. În timp ce alergau pe una dintre aceste alei, fata îl întrebă abia șoptit:

— L-ai omorât?

— Nu. Nici măcar nu întoarse capul. O să fie din nou în picioare în mai puțin de cinci minute.

— L-ai pus la pământ. Cum ai făcut asta? Abia dacă l-ai atins.

Nu îi răspunse, dar după următoarea cotitură a aleii se opri și se întoarse către ea.

— Ești bine? întrebă el, iar fata încuvînță din cap, fără să scoată nici un cuvânt.

O cercetă cu privirea, continuând să o țină de mâna. Știa că avea douăzeci și patru de ani, o Tânără femeie care tocmai scăpase de viol, dar care avea o privire echilibrată. Fără lacrimi, fără istericale, fără nici un tremur al buzelor roz, iar mâna dintr-o altă moarte era mică, fermă și caldă.

Raportul psihologic pe care îl citise era corect măcar în această privință: era rezistentă și sigură pe sine. Aproape că își revenise în întregime în urma atacului. Văzu apoi cum culoarea îi urcă încreț în obrajii și la baza gâtului ei lung și elegant respirația i se acceleră perceptibil. Fata trecea printr-o altă emoție puternică.

— Cum te cheamă? întrebă ea, privindu-l cu o intensitate pe care el o cunoștea.

La prima întâlnire, femeile obișnuiau să îl privească astfel.

— Ramón, răspunse el.

— Ramón, repetă ea încreț, savurând sunetul. Dumnezeule, ce frumos era. Ramón și mai cum?

— Dacă îi-aș spune nu m-ai crede.

Engleza lui era perfectă, prea perfectă. Probabil era străin, dar vocea i se potrivea cu fața frumoasă, profundă, gravă.

— Pune-mă la încercare, îl invită și auzi provocarea din vocea ei.

– Ramón de Santiago y Machado.

Suna ca o muzică pe buzele lui. Era imposibil de romantic. Era cel mai frumos nume pe care îl auzise vreodată, perfect pentru chipul și vocea aceea.

– Trebuie să mergem, zise el, în timp ce fata continua să se zgâiască la el.

– Nu pot să alerg, zise ea. Nu mă face să alerg.

– Dacă nu, s-ar putea să ajungi mascotă pe mânerele unei motociclete.

Fata râse și își mușcă buza de jos ca să se opreasca.

– Nu face asta, protestă ea. Nu mă face să râd. Trebuie să urinez. Starea mea este critică.

– Aha, deci acolo te duceai când Făt-Frumos s-a îndrăgostit de tine.

– Te-am prevenit, nu face asta.

Cu un efort își înăbuși chicotitul și i se făcu milă de ea.

– E o toaletă publică la poarta parcului. Reziști până acolo?

– Nu știu.

– Alternativa sunt rododendronii.

– Nu, mulțumesc. Nu mai dau reprezentării publice astăzi.

– Atunci să mergem. O luă de braț.

Străbătură Serpentina, iar Ramón aruncă o privire în urmă.

– Ardoarea amorezului tău trebuie să se fi potolit, zise el.

Nici urmă de el. Ce tip capricios.

– Păcat. Mi-ar fi plăcut să văd cum îți faci din nou șmecheria aia a ta. Cât mai avem?

– Am ajuns.

Ajunsese la poartă, iar fata dădu drumul brațului și porni spre clădirea mică din cărămidă roșie plasată discret între arbustii de lângă parc. Dar la ușă ezită.

– Mă cheamă Isabella, Isabella Courtney, dar prietenii îmi spun Bella, spuse ea peste umăr și țâșni pe ușă.

– Da, murmură el încet. Știu.

Chiar și în toaletă fata putea auzi muzica, abia atenuată de distanță și de zidurile de cărămidă, apoi huruitul unui elicopter

care trecea pe deasupra acoperișului, dar nu era important. Se gândeau la Ramón.

La chiuvete se studiează în oglindă. Părul îi era în dezordine și îl netezi repede. Părul lui Ramón era des și închis la culoare, ondulat. Îl purta lung, dar nu prea lung. Își șterse rujul roz pal cu un șervețel și își coloră din nou buzele. Gura lui Ramón era plină dar masculină, fină dar puternică. Se întrebă ce gust avea.

Lăsa rujul să cadă înapoi în geantă și se apropi de oglindă ca să își studieze ochii. Nu aveau nevoie de picături. Albul lor era atât de lăptit încât aveau o tentă albăstrie, precum cei ai unui bebeluș sănătos. Știa că ochii erau un mare atu al ei, acel albastru Courtney, ceva între albăstrele și safir. Ochii lui Ramón erau verzi. Fuseseră primul lucru pe care îl remarcase la el. Acel verde lăptit, tulburător, frumos, dar – căută adjecativul potrivit – frumos dar mortal. Exact aşa erau. Nu avea nevoie de demonstrație pe care o simțise pe pielea lui Îngerul Iadului. O singură privire a acelor ochi și știuse că era un bărbat periculos. Simți pe ceafă un flori delicios de teamă și anticipare. Poate că, în cele din urmă, el era cel ales. Pe lângă imaginea lui, toate celelalte păreau palide și șterse. Poate că el era acela pe care îl așteptase atât de mult timp.

Ramón de Santiago y Machado.

Îi pronunță numele cu un sunet gutural, savurând gustul lui, privindu-și buzele formând cuvintele. Se îndreptă și se întoarce spre ușă. Se feră să se grăbească. Încet, fără vlagă, pe tocurile cui înalte care îi făceau șoldurile să se unduască, iar fundul să i se legene ca un metronom, cu dantela îțindu-se de sub fusta minusculă, se îndreptă spre ușă.

Își țugue puțin buzele și lăsa pleoapele cu gene lungi și dese să cadă peste irisul albastru în timp ce ieși în lumina aurie a soarelui și se opri șocată.

Plecase. Își recăpăta suflarea și simți un nod rece în stomac. Privi în jur nevenindu-i să creadă.

– Ramón, zise ea nesigură și alergă pe potecă.